

Kovos menų istorija

Kovos menų susikūrimas yra toks pat senas, kaip patys žmogus. Norėdami įgyventi, žmonės nuo senų laikų kovoti su laukiniais žvėrimis ir priešais. Jie greitai suprato, kad kovoje jie turi ieškoti sprendimų, kurie užtikrintų kovos veiksmingumą..., bei, norint pasiekti tikslą..., reikia turėti sveiką... ir tvirtą... kūną.... Tokiu būdu trunkant žmogui tam tikras procese, skirtingose civilizacijose susikūrė kovos menai, kurių tikslas – savigyna ir fizinis bei dvasinis pajūgumas.

Kovos menai skirtingose civilizacijose Paskiri savigynos sprendimai (technika, strategija, kovos taktika) buvo įdomi visose civilizacijose, pvz.: Egipto, Babilono, Indijos, kinų, graikų, romėnų, indėnų. Pavyzdžiui, senovės Graikijoje kovos menas buvo vadinamas pankretionu (graik. – žvėris – žmogus), o senovės Romoje lygiai tokia pat kova buvo vadinama pagilatus, kuriai pradžioje naudojami buvo visos galimos technikos, smūgiai kumžais, pirštais, smauginiai bei spyriai. Vis dėlto 648 m. pr. Kr. pankretionas buvo atšauktas graikų Olimpinės aidynės ir pakeistas dailiu draudimo naudoti kovos vairo technikas. Kovos pagrindai, naudojami Senovės Egipte, Babilone, Graikijoje, Romoje, Europoje, Afrikoje, Amerikoje neišliko iki šių dienų.

Shaolin vienuolyno vaidmuo Kitaip vystėsi kovos menai tolimuosiuose rytuose. Susijusi buvo su kinų budistų vienuolynu Shaolin. Pavadinimas Shaolin-ssu kintai reikia žauno miško vienuolynas ir yra susiję su jaunu medžiavimu, auganais toje teritorijoje (pušys). Japonai tokį vienuolyną vadino Shaolin-ji, kuris turi pavardę reikiamą. Vienuolynas Shaolin buvo pastatytas 495-496 m. ant vienos kalvų Songsham centrinės Kinijos kalnuose. Jame vienuolyne nuo 527 m. apsigyveno budistas patriarchas iš Indijos Bodhidharmas (kitaip vadinamas Da Mo), kariuomenės narys, trejų karaliaus Sugandho vaikas. Jis buvo tvirtas charakterio. Tai patvirtina jo nukeliautas kelias pasiekus Indijos Kiniją... 525 m., kai jis pasiekė Kiniją..., jam buvo maždaug 60 metų. Iš to kilo patarlė – žveikame kūne sveika siela.

Kai Bodhidharma atvyko į Shaolin..., pastebėjo, jog vienuolių fizinis pasiruošimas labai silpnas. Norėdamas pagerinti padėtį, jis nusprendė mokyti visus kovos menus, kurių išmoko Indijoje (vajra musti) ir Kinijoje (jiaodi). Palaipsniui praktikuojamas vienuolyne Shaolin kovos menas išplito visoje Kinijoje, o taip pat ir kaimyninėse šalyse (Japonijoje, Korėjoje, Vietname, Filipinuose). Šio proceso metu susiformavo daug kovos stilių. Šiuo metu toks kovos menas (susidedantis iš kelių šimtų stilių) vadinamas KUNG-FU, arba WU-SHU, bei QUAN-FA.

Kovos menų plitimas Okinavos saloje Okinava - sala tarp Japonijos ir Taivano, labai paveikė kovos menų plitimą.... Nuo XII amžiaus saloje atvyko daug gyventojų iš Japonijos ir Kinijos, kurie taip pat turėjo ir savo sugebėjimą. Šios naujovės noriai pritaikytos ir vystytos.

Okinavos gyventojus visada... laikoma... puola piratai, samurajai iš Kyushu, taivano gyventojai, stipresnės šalys dažnai traukia Okinavą... politines intrigas.

Kai 1609 metais Shimazu klanas užkariavo Okinavą..., japonai uždraudė šalies turėti ginklus. Šis draudimas buvo absurdiškas. Kiekvieno kaimo aikštėje buvo kaltas kuolas, prie kurio kabėjo kuolas ir peilis, skirtas šuviui doroti. Visus kitus peilius ir kirvius konfiskavo. Daugeliui okinavos gyventojų tai buvo lyg tikra okupacija, kurios dėka pradėjo plisti kova be ginklų (karate), bei kovos sistema, kurioje naudojami kasdieniai daiktai (kobudo). Žmonės treniruodavosi naktimis, slėpdami tai nuo paalini. Šiuo metu buvo perduodamos iš tėvų – vo sėnui, iš mokytojų mokiniui. Karate dažnai reikalinga buvo kovoje su ginkluotu priešaju, mirties ir gyvybės kovoje. Tas, kuris nemokėjo gerai kovoti, mirdavo negalėdamas perteikti savo klaidų kitiems. Meistrai kurdavo naujas katas, kurios buvo perduodamos iš kartos į kartą... tol, kol buvo atididėtos unikaliai, kad vienu smūgiu galėtum nužudyti priešininką... (ikken hisatsu principas).

Pavadinimas "karate" atsirado būtent Okinavoje. Oficialiai pirmą kartą... šis pavadinimas... 1906 metais pavartojo meistras Hanashiro Chomo (1869 – 1945 m.), knygoje apie karate meną... Karate Shoshu Hen.

Japonų karate laikotarpis Japonų laikotarpis – tai sunkus įsivertinimas, kai karate šiuo metu tapo sisteminis: tai mokyklinis karate, kuris padalinimas, naujų stilių atsiradimas, praktiškos kata naudojimas porose, laikas pereinant prie arankuotos kovos, o vėliau prie laisvos sportinės kovos.

Karate vystymasis Japonijoje prasideda XX amžiaus pradžioje, kai Gichin Funakoshi (1868-1957), meistras Azato ir Itosu mokė, vėliau Tokijuje parengė parodomąją karate programą... Tai sulaukė tokio susidomėjimo, kad Funakoshi iš Okinavos..., bet liko Tokijuje, kur pradėjo mokyti Shotokan karate. Dziudo – kūnas, tada jau žinomas Jigoro Kano, pakvietė Funakoshi į Kodokan... ir buvo labai sužavėtas karate, tad prijungė kai kurias technikas prie dziudo. Po jų pasisekimo svarbiausias salas atvykdavo kiti meistrai iš Okinavos: Chojun Miyagi (1888-1953), Higaono mokė,

ÄkärÄ— Kyote stiliÄ³ Goju-ryu, o Itoso ir Hagaono mokinys Kenava Mabuni (1889-1957) Osakone mokÄ— Shito-ryu. 1935 metais Funakoshi mokinys, o prieÄi tai ir ju-jitsu ekspertas Hironori Ohtsuka (1898-1982) ÄkärÄ— Vado-ryu. Ohtsuka, kuris sukärÄ— karate ir senovÄ—s japonÄ³ ju-jitsu hibridÄ...., gyvenimo pabaigoje buvo pripaÄ¼intas Meijin karate (didÄ¼iausias ehkaro mene).

Japonijoje, o vÄ—liau ir visame pasaulyje tapo populiarus Masutatsu Oyama (korÄ—jietis), kuris sukärÄ— gana kontaktinÄ— stiliÄ³ Kyokushinkai. Jo karate pasirodymai, bei kovos su buliais Havajuose ir JAV atneÄiÄ— jam pasaulinÄ™ ÄilovÄ™. Daug jo mokiniÄ³: Soeno, Azuma, Ashihara, Nahamura visose pasaulio Äialyse ÄkärÄ— savas karate organizacijas ir mokyklas tokiÄ³ stiliÄ³, kaip: Kudo, Ashihara karate, Shidokan bei Shindokai-kan.